

[Hanne Reintoft.]

sonlig tror jeg ikke meget på ideen; hvordan skal den administreres, skal der være en vis aldersgrænse for salget, en vis begrænsning af de kvanta, der må sælges, og hvilket apparat skal vi så have til at kontrollere det? Sætter vi en 18 års grænse, ved vi, at med det forbrugsmønster, der allerede er skabt, vil man uvægerlig skabe en ny kriminalitet, fordi der bliver solgt til yngre. Endelig tror jeg, at mange af dem, der tyer til disse stoffer, gør det mindre for nydelsen og mere for den ganske vist fortvivlende tåbelige idé, at der ligger et oprør i nydelsen af disse midler. Jeg tror ikke, der ligger så enkle mekanismer bag hashforbruget, at man bare går ind på et apotek og køber det. Jeg tror, det er forbundet med en stærk modvilje mod samfundet og med en vis gruppedannelse, og jeg tror, at de, som virkelig søger til disse ungdomsnarkomanigrupper, næppe vil have så megen tillid til deres samfund, at de føler deres oprørstrang tilfredsstillet ved at handle på et apotek. De vil måske langt hellere prøve nye og tilsyneladende mere spændende, forbudte stoffer, der udbydes på det illegale marked. Salg fra apoteker kunne gennemføres som en forsøgsordning. Jeg tvivler på, at der er hold i det.

Jeg har også gennemlæst de forskellige muligheder, der er omtalt af de forskellige ministre, for at komme med en hjælpende hånd. Som tidligere børneforsorgsmedarbejder føler jeg et stik i hjertet ved at se, hvad der nu kan stilles på benene for en ganske bestemt gruppe unges vedkommende. Man tænker på de mange kriminelle unge, motortyve osv., man tænker på de mange prostituerede, på alle behandlingshjemsbørnene; aldrig er der lavet en virkelig samlet plan og stillet et virkelig samlet beløb til rådighed for at hjælpe dem. At forsorgen skal udbygges, må stå fast. Efter min opfattelse skulle den udbygges, så at alle, der har hjælp behov, får den hjælp, de skal have; men formår man ikke det, og det gør vi tilsyneladende ikke, så ved jeg ikke, om ikke det kyniske og for samfundet beskæmmende synspunkt, som forstander Kurt Palsvig forleden gav udtryk for, er rigtigt: kan vi ikke hjælpe alle, så må vi kort og godt — hvor brutalt et samfund det end er, der

gør det — hjælpe dem, der har størst chance for at få noget ud af hjælpen. Altså, at de narkomaner, vi har mulighed for at hjælpe, er de syge, de kriminelle og de socialt dårligt stillede. Det er et ynkeligt standpunkt, men det må være rigtigere end pludselig at begunstige en ganske bestemt gruppe. Mange af prognoserne er dårlige for unge narkomaner; vi må simpelt hen udvælge dem blandt de forskellige hjælpetrængende befolkningsgrupper, der har mulighed for at få glæde af hjælpen.

Jeg kunne ønske mig, at der havde været en lidt mere vidtgående diskussion af, om behandlingen af narkotikabrukerne hører under hospitalsvæsenet eller under børneforsorgen. Der kan siges meget både for og imod; i hvert tilfælde er det generende, ikke mindst for børneforsorgens personale, at afgrænsningen i det hele taget er så diffus. Hospitalsvæsenet er på mange måder bedst rustet, men man må nok se i øjnene, at der let bliver tale om en symptombehandling, om en skinrestituering på statshospitalerne, hvortil kommer, at det åbenbart er vanskeligt at afvæne folk på nogle af vore statshospitaler, fordi der er et stort illegalt salg af stoffer på dem. Børneforsorgen har måske mulighed for mere dybtgående socialpædagogisk behandling, for at trænge ned til problemernes rod og hjælpe dér. Men dette kan altså kun ske, hvis der investeres helt anderledes; det er ikke gjort med udvidelser af nogle bygninger, men kun ved en kulegravning, ikke mindst af normerings- og uddannelsesforholdene for personalet. Socialministeren må jo erindre, at 30 pct. af personalet på vore børne- og ungdomsinstitutioner ingen pædagogisk uddannelse har og derfor må være mindre egnet til og i hvert fald have meget svært ved at gøre det godt og rigtigt, selv om viljen er til stede.

Jeg er også indstillet på, at der sættes kraftigt ind fra undervisningsministeriets side, og synes ikke, vi har set rigtig konstruktive forslag derfra. Selvfølgelig må vi konstatere, at det nok først og fremmest er hele skolens miljø, hele den pædagogiske linje, der får indflydelse dér. Det er trist, at der er mange, der kommer ud i misbrug netop i de år, hvor de skal udvikle sig, i de år, hvor de skal modnes. Hvis påstanden